

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o U 143193 23 Už
Brčko, 26.07.2023. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide kao predsjednika vijeća, Lučić Vuka i Klaić Ilje kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca G.M. iz B., zastupane po punomoćniku Simikić Milenku, advokatu iz Brčkog, protiv tužene Apelacione komisije Kancelarije gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zainteresovanog lica T.Đ. iz B., radi poništenja rješenja tužene broj predmeta: UP-II-22-000045/21, broj akta: 01.7-0171JK-003/21 od 19.10.2021. godine, odlučujući o žalbi tužene izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 143193 21 U od 02.02.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 26.07.2023. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužene se odbija kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 143193 21 U od 02.02.2023. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom, stavom prvim izreke, tužba tužioca G.M. iz B. je uvažena i poništeno je rješenje Apelacione komisije Kancelarije gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj predmeta: UP-II-22-000045/21, broj akta: 01.7-0171JK-003/21 od 19.10.2021. godine (u daljem tekstu tužena i konačni upravni akt), te je predmet vraćen tuženoj na ponovno odlučivanje, a stavom drugim izreke, tužena je obavezana da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 800,00 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Navedenu presudu žalbom pobija tužena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava, povrede odredaba postupka i „zbog odluke o troškovima postupka“, s prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži i prvostepenu presudu preinači na način da tužbu tužioca odbije kao neosnovanu ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na „ponovni postupak“.

Tužilac nije odgovorila na žalbu, a zainteresovano lice se u odgovoru na žalbu pridružuje svim žalbenim navodima tužene i predlaže da ovaj sud postupi u skladu sa žalbenim prijedlogom.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 28/18 i 6/21 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) u vezi sa odredbom člana 32. Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 4/00 i 1/01 – u daljem tekstu Zakon o upravnim sporovima), ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Kako proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, primjenom odredbe člana 31. stav (2) Zakona o upravnim sporovima, prvostepeni sud je tužbu tužioca uvažio, poništio konačni upravni akt i predmet vratio tuženoj na ponovno odlučivanje uz odgovarajuće upute, nalazeći da tužena nije odgovorila svom zadatku iz odredbe člana 226. stav (2) Zakona o upravnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 48/11 – prečišćeni tekst, 21/18 i 23/19 – u daljem tekstu Zakon o upravnom postupku), čime je isti (konačni upravni akt) donesen uz bitnu povredu pravila upravnog postupka, konkretno da se propust tužene ogleda izostanku ocjene slijedećih žalbenih navoda koje je tužilac istakla u žalbi izjavljenoj protiv rješenja Odjeljenja za prostorno planiranje i imovinsko-pravne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj: UP-I-22-001530/21 od 09.09.2021. godine (prvostepeni upravni akt): „da je Zakon o upravnom postupku Brčko distrikta BiH povrijeđen jer prilikom izlaska službenog lica na lice mjesta nije bio prisutan T.Đ. već njegova supruga S.Đ., koja se potpisala na zapisnik te da ukoliko imenovana nije imala ovlaštenje za zastupanje u predmetnom postupku da je na taj način povrijeđen član 63. Zakona o upravnom postupku Brčko distrikta BiH, da je ona suvlasnik na kući, koja je zalijepljena na kuću podnosioca zahtjeva a da je drugi suvlasnik njen sin D.M., koji živi u inostranstvu i protivi se bilo kakvoj dogradnji na susjednoj kući jer bi time bila dovedena u opasnost i stabilnost njihove kuće, pa pošto od njega u ovom postupku nije ni tražena pa ni dobijena saglasnost za izvođenje radova, tu okolnost smatra povredom postupka pri donošenju prvostepenog rješenja“.

Tužena u žalbi ukazuje da postupanje suprotno odredbi člana 226. stav (2) Zakona o upravnom postupku, odnosno zaključak suda da navod žalbe „nije obrazložen ili nije dovoljno obrazložen“ nije razlog za poništenje konačnog upravnog akta na osnovu odredbe člana 29. stav (2) Zakona o upravnim sporovima, da se u obrazloženju konačnog upravnog akta ne moraju cijeniti navodi žalbe koji su irelevantni i koji nemaju uticaja na rješavanje stvari kao što se radi u konkretnom slučaju, da je na predmetne žalbene navode „zainteresovano lice na strani tužene T.Đ. odgovorio dijelom“, da je vraćanje predmeta na ponovno odlučivanje „na štetu zainteresovanog lica, a u korist tužioca“, te da „prigovara na visinu sudskih troškova jer nije vidljivo kako i na koji način se došlo do tog iznosa“.

Po ocjeni ovog suda, tužena žalbom nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene presude.

Naime, odredbom člana 226. stav (2) Zakona o upravnom postupku, propisano je da se u obrazloženju rješenja Apelacione komisije moraju ocijeniti i svi navodi žalbe, a ako je već prvostepeni organ u obrazloženju svog rješenja pravilno cijenio navode koji se u žalbi iznose, Apelaciona komisija se može u svom rješenju samo pozvati na razloge iznesene u prvostepenom rješenju. To znači da je u obrazloženju

konačnog upravnog akta, tužena dužna ocijeniti sve žalbene navode, pa čak i one koje nalazi irelevantnim (na način da obrazloži takvu ocjenu, odnosno da argumente zašto su određeni žalbeni navodi irelevantni), jer samo u takvoj situaciji pruža potpunu i jasnu podlogu za sudsku kontrolu zakonitosti konačnog upravnog akta donesenog u određenoj upravnoj stvari.

S druge strane, da bi postupanje suprotno citiranoj odredbi, predstavljalo razlog za poništenje upravnog akta, takav propust je nužno podvesti pod odredbu člana 29. stav (2) Zakona o upravnim sporovima, odnosno izvesti zaključak da se radi o povredi „pravila postupka koja bi bila od uticaja na rješavanje stvari“.

U konkretnom slučaju, navodi žalbe tužioca koji se tiču zastupanja zainteresovanog lica u upravnom postupku (preduzimanja određenih upravnih radnji za zainteresovano lice od strane nekog trećeg lica), kao i učešća drugog suvlasnika susjednog objekta u upravnom postupku pred prvostepenim upravnim organom, te da li je sastavljeni zapisnik o vršenju određene upravne radnje pročitao licima koja su učestvovala u postupku (preduzimanju određene upravne radnje) i da li su ta lica stavili primjedbe na zapisnik, jesu navodi koji se tiču pravila postupka koja mogu biti od uticaja na rješavanje stvari („bi bila od uticaja na rješavanje stvari“). Ovo stoga što, kada službeno lice koje vodi postupak, shodno odredbi člana 45. Zakona o upravnom postupku, dopusti da neku radnju u ime stranke, kao njen punomoćnik, izvrši određeno lice koje nije podnijelo punomoć (npr. član porodice), dužno je da istovremeno naredi tom licu da naknadno u određenom roku podnese odgovarajuću punomoć za tu radnju (opravda preduzetu radnju po pravilima upravnog postupka shodnom primjenom pravila parničnog postupka), koji propust se, suprotno rezonovanju tužene, ne može otkloniti izjavom zainteresovanog lica u odgovoru na tužbu u upravnom sporu, već isključivo pred nadležnim upravnim organom. Takođe, postavlja se pitanje zašto je u upravnom postupku koji je prethodio upravnom sporu, omogućeno učešće tužiocu, a nije njenom sinu koji je takođe (po njenoj tvrdnji) suvlasnik susjednog objekta (da li je po istom principu trebalo omogućiti svakom suvlasniku učešće u postupku), a činjenica da li je zapisnik pročitao strankama (što je imperativna obaveza službenog lica koji u ime organa vodi postupak), da li su stranke stavile eventualno primjedbe na sačinjeni zapisnik, odnosno da li je zapisnik sastavljen u svemu saglasno odredbama članova od 60. do 64. Zakona o upravnom postupku, jeste veoma bitna okolnost sa aspekta preduzimanja upravnih radnji i utvrđenja relevantnih činjenica u cilju rješavanja određene upravne stvari, s obzirom da isti (ako je sačinjen na zakonit način) predstavlja javnu ispravu i dokaz je o toku i sadržaju radnji u postupku i datih izjava, osim u onim dijelovima zapisnika na koje je saslušano lice stavilo primjedbe da nisu pravilno sastavljeni.

U konačnom, pravilno je prvostepeni sud donio i odluku o troškovima postupka sadržanu u stavu drugom izreke pobijane presude, jer shodno tarifnom broju 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05), za sastavljanje podnesaka (tužbe) u upravnom sporu advokatu pripada nagrada od 300 bodova, odnosno u skladu sa odredbom člana 14. istog propisa u iznosu od 600,00 KM, što zajedno sa troškovima takse na tužbu i prvostepenu presudu, čini iznos od 800,00 KM.

Kako kod izloženog, tužena žalbom nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene presude i kako pred prvostepenim sudom nisu počinjene one procesne

povrede koje bi morale biti sankcionisane i bez prigovora stranaka, valjalo je žalbu tužene kao neosnovanu odbiti i presudu prvostepenog suda potvrditi na osnovu odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku u vezi sa odredbom člana 32. Zakona o upravnim sporovima, kako je i odlučeno u izreci ove presude.

Tužena će novo rješenje donijeti u skladu sa odredbom člana 33. Zakona o upravnim sporovima odnosno držeći se pravnog shvatanja suda i primjedbama u pogledu postupka, iznesenih kako u obrazloženju prvostepene, tako i u obrazloženju ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević